

0112 – 12. januar

Derfor døde jo Kristus, stod opp og ble levende igjen, for at han skulle være Herre både over døde og levende. Rom 14: 9.

Dette er altså Guds barns salige tilstand til enhver tid; enten de lever eller dør, så hører de Herren til. Og dette er frukten av hele Kristi frelsesverk, hans død og oppstandelse, og at han nå lever som yppersteprest og konge i all evighet.

Det var dette som var selve hensikten og målet med hele hans forsoning; at han skulle kjøpe oss tilbake fra syndens, dødens og djevelens herredømme. Skulle få makt til å benåde, til å frelse, og så eie oss som borgere underordnet ham i hans kongerike her i livet og i all evighet.

Ja, som vi leser det her: «være Herre over oss». Ikke bare mens vi lever på jorden, men også etter vår død, i det evige livet. Det er dette som menes med at «derfor døde jo Kristus, stod opp og ble levende igjen, for at han skulle være Herre både over døde og levende».

Her er en klar paralell i at Kristus både er død og på ny blitt levende, og dette at både levende og døde skal leve under hans herredømme. Det er jo helt klart for oss at både hans død og hans oppstandelse var nødvendig for at noe menneske kunne bli frelst. Og at den som er frelst og benådet, deretter tilhører Herren, først i sitt liv her på jord, og det samme etter sin død. Alt bare på grunn av det samme frelsesverket; Kristi død og oppstandelse.

Dette er klart nok hovedsaken. Men med sitt ordvalg har apostelen også vist oss den veien som først hodet, og deretter lemmene skulle gå. Kristus skulle først leve på jorden. Så dø. Og deretter stå opp igjen og leve for evig. Den samme veien skal også vi gå. For hvert skritt skal vi høre Herren til. Først i vårt liv her på jord, så i vår død, og til sist i det evige livet.

Her sier apostelen at gjennom sin oppstandelse fikk han rett, eller makt til «å skulle være Herre», eller «hersker», over oss. Dermed har Paulus også forklart hvorfor Guds barn aldri mer skal «leve seg selv»*, men i hele sitt liv og framferd anse seg som hans eiendom og hans tjenere. Han er vår rette Herre, den som har kjøpt oss fri, og dermed eier oss. Derfor er det også han som skal regjere over oss. Og det ikke bare her i livet, men også i vår død og i all evighet.

Slik har vi jo også i vår barnelærdom lært å forstå vår trosbekjennelse om Kristus: «Jeg tror at Jesus Kristus, sann Gud og sant menneske, er min Herre, som har gjenløst og kjøpt meg, fortapte og fordømte menneske, fra alle mine synder, fra dødens og djevelens makt. For at jeg skal være hans egen, leve under ham og tjene ham i hans rike i evig rettferdighet, uskyldighet og salighet. Liksom han er stått opp fra de døde og nå lever og regjerer i evighet».

Det er dette som er meningen med ordet i dag, og summen av hele Guds evangelium. Og dette er grunnvollen for vårt hellige samfunn med Gud. Det er kilden alle Guds barns liv og lyst springer ut fra, så vi i alle ting spør hva som er Herrens vilje, som kan fremme hans navn og ære. Kort sagt: Å leve for ham.

Paulus sier også: «Han døde for alle, for at de som lever ikke lenger skal leve seg selv, men ham som døde og oppstod for dem»*. Når Kristus døde istedenfor alle, da må jo også alle de han døde for, ikke lenger leve som selvstendige mennesker, totalt uavhengige og uforpliktende overfor ham. Men nå

leve som lemmer i ham. Som de som tilhører ham. Som underordner seg ham, og skylder å tjene ham. Derfor er han død for alle. Måtte Herren åpne hjertene hos oss alle sammen for akkurat dette!

[* Legg merke til denne gjengivelsen av 2Kor 5: 15, som COR's svenske Bibel – og gamle norske Bibler – hadde. Mens dagens norske Bibler har: «ikke skal leve for seg selv ... men for ham».]

Er det sant at Guds Sønn er blitt menneske for vår skyld? Har ofret sitt liv for oss gjennom sterke rop og tårer, for at vi skulle leve for ham! For hans skyld skulle vi få ha en evig nåde, på tross av alle våre synder! Og til sist arve det evige livs salighet!

Skulle ikke da vi gi hele vårt liv til ham, leve for ham, til hans ære, i hans tjeneste, til hans velbehag, i alt det vi gjør og foretar oss? Ingen mennesker har rett til å leve her på jorden uten å leve for ham som har kjøpt oss tilbake fra den evige døden og fordømmelsen. Det er bare så stor en sorg at selv de som virkelig ønsker å gi seg til Herren med hele sin ånd og liv, likevel ikke er i stand til å leve mer fullkomment til hans ære i hans tjeneste.

Men tenk da hvor mye mer grusomt å ikke en gang ville leve til hans navns ære, men fullt bevisst bare leve ut sitt eget liv! Dette er jo helt konkret den ufrelstes liv, som Luther taler disse sterke ordene om: «Fordømt til det dypeste helvete er det menneske som lever seg selv».

Alle kan se hvordan verdens barn virkelig lever et slikt fordømt liv, når de er totalt fri fra tanken på å skulle leve til noen ære og velbehag for Herren. Når hele livet deres bare går ut på å bruke tanker, ord og gjerninger til å tilfredsstille sin egen lyst. De «fornekter den Herre som kjøpte dem», selv om de med munnen bekjenner seg til ham. På samme måte lever de som er åndelig døde.

At et menneske virkelig lever for Herren, er et underverk bare av Guds nåde gjennom den nye fødselen. Men de som står imot denne nåden som kaller dem til omvendelse, vil bli stående under den falne naturens herredømme.

De lever seg selv, og lever på eget ansvar. Og de som lever på eget ansvar, de skal også dø på eget ansvar. Skal måtte greie seg selv i døden og i dommen. Bare de som «lever i Herren», skal også «dø i Herren».